

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL A. M. IR ERGO INSURANCE SE GINČO NAGRINĖJIMO**

2017 m. liepos 20 d. Nr. 242-308

Vilnius

Lietuvos bankas gavo A. M. (toliau – pareiškėjas) atstovaujančios advokatės J. M. (toliau – pareiškėjo atstovė) prašymą, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjo ir *ERGO Insurance SE*, veikiančios per Lietuvoje įsteigtą filialą, (toliau – draudikas) kilusį ginčą dėl draudiko atsisakymo mokėti draudimo išmoką pagrįstumo.

N u s t a t y t a:

2017 m. vasario 7 d. Kooperacijos g. (*duomenys neskelbtini*), Klaipėdoje, įvyko eismo įvykis, kurio metu, pasak eismo įvykio dalyvių, automobilis „VOLVO XC 70“, valst. Nr. (*duomenys neskelbtini*), (toliau – „Volvo“), vairuojamas M. B., nepraleido pareiškėjo vairuojamo automobilio „AUDI A4“, valst. Nr. (*duomenys neskelbtini*), (toliau – „Audi“) ir susidūrė. Eismo įvykio dalyviai užpildė eismo įvykio deklaraciją, kaltę dėl eismo įvykio pripažino „Volvo“ valdytojas, kurio civilinę atsakomybę yra apdraudęs draudikas.

Eismo įvykio dieną pareiškėjas kreipėsi į draudiką dėl draudimo išmokos. Draudikas pateikė pareiškėjui sąmatą dėl darbų, kuriuos, draudiko manymu, reikėtų atlikti tam, kad apgadintas automobilis būtų suremontuotas (4 349,21 Eur).

2017 m. vasario 10 d. pareiškėjas pateikė draudikui nepriklausomo vertintojo parengtą transporto priemonės vertinimo ataskaitą, kurioje nustatyta, kad reikalingų atlikti remonto darbų vertė – 8 084,24 Eur. Draudiko vykdytą žalos bylos administravimo procedūrą pareiškėjas vertina nepalankiai, nes draudikas, pasak pareiškėjo atstovės, nesiekė nustatyti visų su eismo įvykiu susijusių aplinkybių: laiku nesikreipė į policiją, kad būtų gautas gatvės, kurioje įvyko eismo įvykis, vaizdo įrašas; neatsižvelgė į liudininkų paaiškinimus; nesiemė iniciatyvos gauti vaizdo įrašą, kuriame užfiksuotas vaizdas netoli eismo įvykio vietos prieš eismo įvykį ir kuriuo disponavo Valstybinė kelių transporto inspekcija.

Draudikas, siekdamas iširti eismo įvykio aplinkybes, kreipėsi į nepriklausomo eksperto daktaro V. M., turinčio praktinę eismo įvykių tyrimo patirtį nuo 1993 metų ir transporto trasologo teismo eksperto kvalifikaciją, įmonę „Impulsana“. V. M., remdamasis administruojant žalos bylą surinkta medžiaga, atliko ekspertinį tyrimą dėl eismo įvykio aplinkybių ir pateikė eksperto išvadą Nr. (*duomenys neskelbtini*) (toliau – Eksperto išvada), kurioje konstatavo, kad, ištyrus „Audi“ ir „Volvo“ sugadinimus, darytina išvada, kad įvyko nestiprus šių automobilių tarpusavio kontaktas, dėl kurio negalėjo susidaryti visi užfiksuoti „Volvo“ ir „Audi“ sugadinimai. Ekspertas padarė išvadą, kad „Audi“ ir „Volvo“ sugadinimai tarpusavyje yra nesuderinami.

Pareiškėjo atstovės teigimu, draudiko atmetinai atliktas eismo įvykio aplinkybių tyrimas leidžia daryti pagrįstą prielaidą, kad nepriklausomam ekspertui buvo pateikta abejotinos kokybės ir apimties tiriamoji medžiaga, todėl nėra pagrindo pasitikėti Eksperto išvada. Pareiškėjo atstovės manymu, nėra galimybių įvertinti, ar Eksperto išvada yra nuosekli, ar jos išvados turinys nėra prieštaringas, taip pat ar išvada yra paremta automobilių nuotraukomis ir kitomis užfiksuotomis aplinkybėmis. Todėl pareiškėjo atstovė reikalauja įpareigoti draudiką išmokėti pareiškėjui 8 084,24 Eur draudimo išmoką.

Draudikas paaiškinimuose dėl pareiškėjo atstovės nurodytų aplinkybių ir pateikto reikalavimo pagrįstumo pažymėjo, kad, vertinant gautus įrodymus, buvo pagrindo manyti, kad eismo įvykio liudininkų teigimas, kad jie matė susidūrusius automobilius, patvirtina Eksperto išvadoje nurodytas aplinkybes, pagal kurias kontaktas tarp „Audi“ ir „Volvo“ galėjo būti, tačiau nepagrindžia aplinkybės, kad „Audi“ ir „Volvo“ sugadinimai atsirado būtent vairuotojų nurodomomis aplinkybėmis. Be to, pareiškėjo iniciatyva gautas vaizdo įrašas iš Valstybinės kelių transporto inspekcijos nepatvirtina, kad jame yra užfiksuotas būtent „Audi“, ir neįrodo jo sugadinimų buvimo ar nebuvimo.

Draudiko teigimu, surinkti įrodymai patvirtina, kad tarp „Audi“ ir „Volvo“ galbūt buvo įvykęs nestiprus kontaktas, tačiau dėl tokio kontakto negalėjo susidaryti visi eismo įvykio dalyvių deklaruojami automobilių sugadinimai. Draudikas konstatavo, kad eismo įvykio aplinkybės nėra aiškios ir įvykis atsitiko kitomis, nei nurodo eismo įvykio dalyviai, aplinkybėmis. Atsižvelgiant į tai, nėra aišku, kurio automobilio valdytojo veiksmai lėmė atsiradusią žalą, dėl to nėra pagrindo teigti, kad „Volvo“ valdytojui kilo civilinė atsakomybė dėl 2017 m. vasario 7 d. eismo įvykio, ir todėl draudikas nurodė neturįs pagrindo keisti savo priimto sprendimo atsisakyti mokėti draudimo išmoką.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių paaiškinimus ir pateiktus įrodymus, darytina išvada, kad šalių ginčas kyla dėl draudiko atsisakymo mokėti draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjo patirtus nuostolius dėl 2017 m. vasario 7 d. eismo įvykyje padarytų sugadinimų.

Vertinant ginčo šalių nurodytas aplinkybes, kuriomis jos remiasi kaip savo reikalavimų ir atsikirtimų pagrindu, pažymėtina, kad pareiškėjo atstovė iš esmės teigia, kad draudiko atsisakymas mokėti draudimo išmoką yra pagrįstas Eksperto išvada, kuria pasitikėti nėra pagrindo. Pareiškėjo atstovės manymu, draudikas nesilaikė Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo 98 straipsnio 2 dalyje įtvirtinto reikalavimo tirti aplinkybes, būtinas draudžiamąjį įvykio faktui, pasekmėms ir draudimo išmokos dydžiui nustatyti, dedant reikiamas pastangas. Pareiškėjo atstovė papildė savo prašymą, nurodydama, kad draudikas taip pat neatsižvelgė į liudininkų paaiškinimus ir pareiškėjo iš Valstybinės kelių transporto inspekcijos gautą vaizdo įrašą. Draudikas remiasi aplinkybėmis, kad Eksperto išvada ir kiti administruojant 2017 m. vasario 7 d. eismo įvykį surinkti įrodymai pagrindžia, kad neįvyko draudžiamasis įvykis, dėl kurio pagal transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį turi būti mokama draudimo išmoka.

Atsižvelgiant į ginčo šalių nurodytas aplinkybes, pažymėtina, kad Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo 3 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad išmoka šio įstatymo nustatyta tvarka mokama dėl nukentėjusiems tretiesiems asmenims padarytos žalos, kai už žalą atsakingiems asmenims valdant ar naudojant transporto priemonę atsiranda civilinė atsakomybė. To paties įstatymo 19 straipsnio 6 dalyje nustatyta, kad draudikas moka tik įrodymais pagrįstos per eismo įvykį padarytos žalos dydžio išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytą draudimo sumų, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos, padarytos per eismo įvykį, atlyginimo.

Civilinės atsakomybės atsiradimo sąlygas, pagrindus ir bendruosius žalos atlyginimo principus nustato Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas. Civilinei atsakomybei taikyti būtina nustatyti šias sąlygas: neteisėtus veiksmus (Civilinio kodekso 6.246 straipsnis), žalą (Civilinio kodekso 6.249 straipsnis), priežastinį ryšį tarp asmens neteisėtų veiksmų ir atsiradusios žalos (Civilinio kodekso 6.247 straipsnis) ir kaltę (Civilinio kodekso 6.248 straipsnis).

Atsižvelgiant į nurodytą teisinį reglamentavimą ir įvertinus pareiškėjo nurodytas

aplinkybes, kad draudikas, sudarydamas „Volvo“ valdytojo civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutartį, įsipareigojo nukentėjusiam trečiajam asmeniui mokėti draudimo išmoką dėl eismo įvykyje padarytos žalos, pažymėtina, kad draudiko prievolė mokėti draudimo išmoką kyla ne dėl bet kurio įvykio, o tik dėl tokio, dėl kurio atsiranda transporto priemonės valdytojo civilinė atsakomybė (Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo 2 straipsnio 3 dalis, 3 straipsnio 1 dalis, 16 straipsnio 1 dalis). Todėl draudikui pareiga mokėti draudimo išmoką, atlyginančią automobiliui „Audi“ dėl 2017 m. vasario 7 d. eismo įvykio padarytą žalą, kiltų, jei ši žala atsirado kaip deklaruoto 2017 m. vasario 7 d. eismo įvykio padarinys, taip pat būtų nustatytos kitos sąlygos transporto priemonės valdytojo civilinei atsakomybei kilti ir kai tokios aplinkybės yra pagrįstos įrodymais.

Remiantis Draudimo įstatymo 98 straipsnio 3 dalies 1 punktu, pažymėtina, kad draudikas neturi teisės išmokėti draudimo išmokos, neįsitikinęs draudžiamojo įvykio buvimu. Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 patvirtintų Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir išmokos mokėjimo taisyklių (toliau – Taisyklės) 17 punkte draudžiamojo įvykio fakto egzistavimas taip pat įvardijamas kaip viena iš būtinųjų sąlygų, įgyvendinant nukentėjusio trečiojo asmens reikalavimo teisę į draudimo išmokos mokėjimą. Pagal Taisyklių 38 punktą, draudikas priima sprendimą dėl draudimo išmokos mokėjimo, atsižvelgdamas į dokumentus ir informaciją, įrodančius draudžiamojo įvykio faktą. Taisyklių 47 punkte nustatyta, kad draudimo išmoka mokama, kai nustatomas atsakingas dėl žalos padarymo asmuo (nesant Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatyme nurodytų išimčių), draudžiamojo įvykio faktas, aplinkybės ir žalos dydis. Remiantis nurodytomis teisės aktų nuostatomis, darytina išvada, kad draudiko prievolės išmokėti draudimo išmoką pagal teisinį reglamentavimą ir draudimo sutartį atsiradimas siejamas su draudžiamojo įvykio fakto nustatymu.

Nagrinėjamu atveju draudikas, siekdamas pagrįsti teiginį, kad nebuvo draudžiamojo įvykio, vadovaujasi Eksperto išvados duomenimis. Nepriklausomo eksperto V. M., parengusio Eksperto išvadą, buvo prašoma atsakyti į šiuos klausimus: ar automobilių „Audi“ ir „Volvo“ sugadinimai tarpusavyje yra suderinami ir ar 2017 m. vasario 7 d. deklaruoto eismo įvykio dalyvių parodymai yra pagrįsti. Eismo įvykio deklaracijoje nurodyta, kad eismo įvykis įvyko dėl „Volvo“ valdytojo kaltės – išvažiuodamas iš stovėjimo vietos jis susidūrė su keliu važiuoju „Audi“. Pasinaudodamas ortofotografija, ekspertas sudarė eismo įvykio vietos mastelinį brėžinį, kuriame automobiliai „Audi“ ir „Volvo“ pavaizduoti tikėtinoje susidūrimo vietoje (iš eismo įvykio dalyvių parodymų suprantama, kad „Volvo“ valdytojas važiavo iš kiemo ir suko į kairę). Jei šio kontakto metu būtų kliudyta „Volvo“ priekinio buferio dešinė pusė nuo pat jo galinio krašto, tai automobilių padėtys turėjo atitikti pavaizduotas Eksperto išvados 2 paveiksle, o jeigu buvo kliudyta tik „Volvo“ priekinio buferio dešinys kampas, – tai automobiliai turėjo kontaktuoti apytiksliai taip, kaip pavaizduota Eksperto išvados 3 paveiksle.

Ekspertas nustatė, kad, jei susidūrimo metu „Audi“ ir „Volvo“ padėtys būtų atitikusios pavaizduotas 2 paveiksle, tai būtų kliudyta „Volvo“ priekinio buferio dešinys šonas nuo pat galinio krašto, taip pat galėjo būti įlenkta šio automobilio priekinio dešinio sparno priekinė dalis ir priekinio panelio dešinys šonas ir pažeistas priekinio dešinio žibinto tvirtinimas. Tačiau, įvertinus „Volvo“ sugadinimų intensyvumą, darytina išvada, kad „Audi“ greitis tokio kontakto metu turėjo būti nedidelis (eksperto vertinimu, iki 10 km/h). Atkreiptinas dėmesys, kad pareiškėjas 2017 m. vasario 24 d. draudikui pateiktame paaiškinime nurodė, kad įvykio metu jo vairuojamo automobilio greitis buvo maždaug 50 km/h. „Audi“ yra suveikusios saugos oro pagalvės, apsaugančios nuo frontalinio smūgio, o tai būdinga 30 km/h ir didesniui greičiui susidūrimo metu. Jei susiduriant su „Volvo“, „Audi“ būtų judėjęs 30 km/h ar didesniu greičiu, tai būtų susidarę kur kas didesni „Volvo“ sugadinimai, negu užfiksuota tyrimui pateiktose nuotraukose.

Ekspertas, vertindamas automobilių padėtis, pavaizduotas Eksperto išvados 3 paveiksle, nustatė, kad tarp jų turėjo būti „nestiprus liestinis kontaktas“, tačiau tokiu atveju negalima paaiškinti „Volvo“ priekinio buferio dešinio šono pažeidimų ties jo galiniu kraštu, priekinio

dešinio sparno ir priekinio dešinio šono deformacijų. Iš „Volvo“ sugadinimų pobūdžio ekspertas nusprendė, kad jie būdingi „poveikiui, nukreiptam iš priekio link automobilio galinės dalies“, t. y. „Volvo“ judėjo į priekį arba kitas objektas turėjo judėti link jo. Tačiau „Audi“ judėjo link „Volvo“ įstrižai iš galo ir iš dešinės, todėl „Volvo“ sugadinimai nėra suderinami nei su 2 paveiksle, nei su 3 paveiksle pavaizduotomis automobilių padėtimis.

Apibendrinamas atliktą tyrimą, ekspertas padarė išvadą, kad esminiai „Volvo“ sugadinimai susidarė ne 2017 m. vasario 7 d. deklaruoto eismo įvykio metu, bet kitomis aplinkybėmis. Techniniu požiūriu ekspertas neatmetė galimybės, kad jau esant esminiams „Volvo“ sugadinimams, galėjo įvykti „nestiprus liestinis“ „Audi“ priekinės kairės dalies kontaktas su „Volvo“ priekinio buferio dešiniu kampu. Bet kuriuo atveju, eksperto teigimu, įvykus automobilių kontaktui vairuotojų nurodomomis aplinkybėmis, nebūtų kliudyta „Audi“ priekinio buferio apdailos dalis, esanti greta radiatoriaus grotelių kairio krašto. „Audi“ sugadinimų negalima paaiškinti kontaktu su „Volvo“, nes šio automobilio dešinio šono priekinėje dalyje nėra atitinkamų elementų, su kuriais kontaktuojant galėtų susidaryti „Audi“ sugadinimai. Užfiksuoti „Audi“ sugadinimai susidarė dėl intensyvaus deformuojančio poveikio kryptimi iš priekio, tai galėjo įvykti „Audi“ važiuojant ne mažesniu kaip 30 km/h greičiu ir atsitrenkus į masyvų objektą arba kitam judančiam didesniu greičiu objektui atsitrenkus į „Audi“ priekinę kairę pusę. Todėl automobilių „Audi“ ir „Volvo“ sugadinimai tarpusavyje nėra suderinami. Tiek „Audi“, tiek „Volvo“ užfiksuotų sugadinimų negalima paaiškinti buvusiu šių automobilių tarpusavio kontaktu, dėl to negalima pagrįsti 2017 m. vasario 7 d. deklaruoto eismo įvykio jo dalyvių nurodytomis aplinkybėmis.

Atsižvelgiant į pareiškėjo atstovės teiginius, kad draudiko atsisakymas mokėti draudimo išmoką yra pagrįstas Eksperto išvada, kuria pasitikėti nėra pagrindo, pažymėtina, kad kasacinio teismo jurisprudencijoje išaiškinta, jog kritiškai vertinti eksperto išvadą ar jos dalį galima tada, kai ekspertizės turinys prieštaringas, išvados neišplaukia iš tyrimo eigos, išvada pateikta neatlikus tyrimo arba jis atliktas neišsamiai ir kitais panašiais atvejais, kai kyla pagrįstų abejonų dėl ekspertinio tyrimo eigos ir rezultatų (LAT 2015 m. birželio 17 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-386-469/2015). Pažymėtina, kad eksperto išvada pripažįstama pakankamu įrodymu, jeigu jos duomenys neprieštarauja faktiniams duomenims, gautiems iš tos pačios rūšies ar skirtingų įrodinėjimo priemonių, ir jeigu eksperto išvados duomenys, įvertinus ginčo šalių pateiktų įrodymų visumą, leidžia daryti pagrįstą išvadą apie įrodinėjamų faktinių aplinkybių buvimą ar nebuvimą.

Vertinant Lietuvos bankui pateiktus ginčo šalių įrodymus, pažymėtina, kad nors pareiškėjo atstovė teigia, kad Eksperto išvada nėra nuosekli, o jos turinys yra prieštaringas, tačiau nepateikia jokių šį savo teiginį pagrindžiančių faktinių duomenų. Svarbu ir tai, kad Lietuvos bankui pateikti įrodymai patvirtina, jog Eksperto išvados duomenys neprieštarauja kitiems žalos byloje esantiems įrodymams ir išplaukia iš tyrimo eigos, nes ekspertas vertino visas pareiškėjo ir M. B. draudikui pateiktuose paaiškinimuose ir kituose įrodymuose įtvirtintas eismo įvykio faktines aplinkybes. Pareiškėjo draudikui pateiktuose liudininkų paaiškinimuose nurodyta, kad abu liudininkai matė eismo įvykyje susidūrusius „Audi“ ir „Volvo“ automobilius, tačiau nenurodyta, kokiomis aplinkybėmis pirmiau minėtas susidūrimas įvyko. Atkreiptinas dėmesys, kad nepriklausomas ekspertas Eksperto išvadoje nepaneigė tarp automobilių galėjusio būti kontakto tikimybės, tačiau pagrindė, kad jis turėjo įvykti kitomis aplinkybėmis. Atsižvelgiant į tai ir įvertinus aplinkybę, kad Eksperto išvada buvo parengta technikos mokslų daktaro, turinčio transporto trasologo teismo eksperto kvalifikaciją, pažymėtina, kad objektyviais įrodymais nepagrįsti pareiškėjo atstovės paaiškinimai apie Eksperto išvados duomenų nepatikimumą negali paneigti eksperto išvadoje nurodytų duomenų teisingumo. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad pareiškėjo atstovė, siekdama nuginčyti Eksperto išvados duomenis, Lietuvos bankui turėjo pateikti eismo įvykio aplinkybių tyrimo eksperto kvalifikaciją turinčio asmens, išmanančio ir trasologiją, atliktą transporto priemonių „Audi“ ir „Volvo“ sugadinimų techninio pobūdžio vertinimą arba kitus įrodymus, kurie leistų suabejoti Eksperto išvados įrodomąja galia ir patikimumu. Kadangi Lietuvos bankui nebuvo pateikta Eksperto išvados duomenis paneigiančių

objektyvių įrodymų, darytina išvada, kad draudiko surinkti faktiniai duomenys nesudaro pagrindo abejoti eismo įvykio aplinkybių tyrimo eksperto padarytomis išvadomis. Atkreiptinas dėmesys į tai, kad pareiškėjo iš Valstybinės kelių transporto inspekcijos gautas vaizdo įrašas nepatvirtina, kad prieš įvykstant eismo įvykiui filmuotoje medžiagoje važiuoja neapgadintas būtent pareiškėjui priklausantis automobilis. Šis vaizdo įrašas taip pat nepaneigia Eksperto išvadoje nustatytų aplinkybių dėl eismo įvykio mechanizmo ir konstatuotos išvados, kad įvykis įvyko kitomis, negu eismo įvykio dalyvių nurodytos, aplinkybėmis.

Atsižvelgiant į tai, kad draudikas, vadovaudamasis Draudimo įstatymo 98 straipsnio 7 dalimi, Lietuvos bankui pateikė Eksperto išvadą, kurioje aiškiai pažymėta, kad transporto priemonių „Audi“ ir „Volvo“ sugadinimai buvo padaryti ne vairuotojų nurodytomis, o kitomis aplinkybėmis, taip pat įvertinus faktą, kad Eksperto išvada nebuvo paneigta objektyviais įrodymais, ir kitas šiame sprendime nurodytas aplinkybes, darytina išvada, kad draudikas pagrindė savo sprendimą atsisakyti mokėti draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjo 2017 m. vasario 7 d. patirtus nuostolius. Įvertinus visus byloje surinktus įrodymus, be kita ko, Eksperto išvadą, darytina išvada, kad eismo įvykio aplinkybės nėra aiškios, jis įvyko kitomis, nei nurodo vairuotojai, aplinkybėmis, nėra aišku, kieno neteisėti veiksmai lėmė atsiradusią žalą, o nenustatčius priežastinio ryšio, neteisėtų veiksmų masto ir priežasties, negalima teigti, kad M. B. kyla civilinė atsakomybė. Kadangi Eksperto išvados duomenys patvirtina, kad pareiškėjo transporto priemonė buvo sugadinta kitomis, nei eismo įvykio dalyviai nurodo, aplinkybėmis, pareiškėjo nurodytas eismo įvykis, remiantis Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo 2 straipsnio 3 dalies ir 3 straipsnio 1 dalies nuostatomis, negali būti pripažintas draudžiamuoju. Nesant nustatyto draudžiamąjį įvykio, neatsiranda draudiko prievolė išmokėti draudimo išmoką (Civilinio kodekso 6.987 straipsnis).

Darytina išvada, kad draudiko sprendimas atsisakyti mokėti draudimo išmoką dėl transporto priemonės „Audi“ sugadinimų yra pagrįstas, o pareiškėjo atstovės reikalavimas mokėti draudimo išmoką, atlyginančią dėl 2017 m. vasario 7 d. deklaruoto eismo įvykio transporto priemonei „Audi“ padarytą žalą, yra atmestinas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo A. M. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius